

ferne, eller de rede Penge, vi disponere over, og anvende dem paa den Maade, her er foreslaaet; thi disse Penge ville repraesentere netop det samme aarlige Rentetab. Det er altsaa umuligt for mig paa nogen Maade at indse, hvorledes der skulde kunne gjøres nogen rigtig Indvending mod denne Omsættelse af Byrden til en aarlig Rente. Der indløb i den høitærede Conseilspresidentens Foredrag Ordene „Rentes Rente. Det var aabenbart ikke vel placeret under nærværende Sag; det kommer frem under Jernbanespørgsmaalene, og der skal den ærede Minister faae at se, at jeg skal tage alt muligt Hensyn dertil. Der har det sin fulde Betydning, men her var der slet ikke nogen Anledning til at blande det ind, og jeg tror ikke, at der er et Ord i mit Foredrag, som kunde give Anledning til at formene, at en Rentesrente var paatænkt at skulle bringes i Beregning fra min Side. Med Hensyn til den Sammenstilling, jeg har gjort af vore finansielle Forhold, og Betydningen ligeoverfor den af 80—100 Millioner Kroner, og de franske Forhold og Betydningen ligeoverfor dem af et Beløb af 600 Millioner Frcs., udtalte den meget ærede Finantsminister, at denne Sammenligning kunde han ikke tillægge nogen Vægt. Ja, disse Sammenligninger ere høist ubekvemme, det veed jeg meget vel; man vil gjerne slyde dem bort fra sig og se bort fra dem; man vil paa den anden Side gjerne stille op som et Mønster til Efterligning den Offerberedvillighed, der gjør sig gjældende andetseds, men naar man kommer til en nærmere Undersøgelse af Sagen, vil man ikke gjerne høre disse Sammenligninger; men det kan jeg virkelig ikke tage Hensyn til. Det maa være mig tilladt at bruge dem, naar de forekomme mig nyttige til at oplyse mine Medborgere om, hvad man begjærer. Jeg vil derfor endnu tilføie, at jeg gad seet, hvilken Forbauselse der vilde komme til Orde i hele Verden og ikke mindst i selve det offerberedvillige Frankrig, hvis en fransk Finantsminister, efter de forøvrigt til Offer saa stærkt opfordrende Katastrofer, der have fundet Sted, begjærede en 5—6000 Millioner, det vil sige 5—6 Milliarder, til Frankrigs Forsvarsvæsen. Hvad angaar de øvrige Udgifter, der uanset dette Punkt vilde være at beregne i denne compte de liquidation, har jeg ved en anden Leilighed gjort opmærksom paa, hvorledes de nu staa. Hvorledes de ville komme til at staa i Fremtiden, kan Ingen vide. Jeg tror, de ville holde sig paa det Punkt, hvorpaa de staa, hvorvel de ere ikke saa lidt forøgede mod tidligere. Men det er jo et Spørgsmaal for sig, og jeg skal maasse komme tilbage til det, naar vi komme til Behandlingen af Finantsloven. Da skal jeg forsøge paa bestemtere at hævde, hvad jeg forrige Aar tillod mig at fremhæve. Naar jeg mente, at Pengene kunde anvendes paa mange andre Maader, og da ogsaa finde en produktiv Anvendelse, saa gjør den meget ærede Finantsminister mig ikke Uret, naar

han tror, at jeg derved blandt Andet tænkte paa en fornuftig Anvendelse med Hensyn til vort Kommunikationsvæsen; ganske vist tænkte jeg ikke paa den Slags produktive Anvendelse, at man hvætt Aar for disse Gøders Bedkommende udbetaler adskillige Millioner. Det er ikke derved, at den rigtige Produktivitet kommer frem, og der bliver netop Spørgsmaalet om Rentes Rente paa sin Plads; men det vilde være upassende, om jeg her vilde forsøge paa at ubivle dette nærmere eller undersøge, om disse Anlag for Statens Bedkommende kunne siges at være produktive.

J. Andersen: Den høitærede Finantsminister hævdede overfor mig, at jeg skulde have sagt, at for ham stod Skatteparagrafen i første Række og Forsvarsvæsenet i anden Række. Det har jeg ikke sagt. Det er den høitærede Ministers egne Ord, jeg har gjentaget, nemlig at, selv om vi vare enige om alt Andet, som Lovforslaget dog ikke ud, naar denne Paragraf om Satten blev staaende. Dette benævnedes jeg som at sætte dette Punkt i første Række. Den høitærede Finantsminister godtgjorde i sine Udtalelser over for det ærede 2det kongevalgte Medlem (Andræ), at vi godt kunde bygge, og at der var Penge nok; men han tog dog det Forbehold: forsaavidt Indtægterne slyde lige saa rigelig som i de sidste Aar. Nu kan jeg selvfølgelig ikke være saaledes inde i disse Forhold, at jeg kan sige Noget om dette Punkt, hvorvidt Indtægterne fremdeles ville slyde ligesaa rigelig som hidtil. Der er jo en Masse uundgaaelige Udgifter, der vilde komme for; der er jo Spørgsmaal om Forhøielse af Lønningerne lige fra de menige Soldaters Lønning og opad; der vil komme Tilflugt til Pensionerne osv. osv., saa at det vil blive nødvendigt at afholde meget betydelige Udgifter. Det turde derfor være noget tvivlsomt, om Midlerne virkelig ville strække til, og den høitærede Minister var da heller ikke mere sikker, end at han tog det nævnte Forbehold. — Jeg har aldeles ikke paastaet, at den høitærede Finantsminister var forpligtet til at svare paa Spørgsmaal angaaende Finantsloven; det er Noget, jeg meget godt vidste, men jeg kunde dog have ønsket at høre et Svar fra ham. Den høitærede Minister har imidlertid holdt sig en Dagdar aaben og ikke villet svare rent ud, hvorledes han forstaa Grundlovens § 49. Naar han sagde, at Flertallet i Folkethinget ikke havde været enig i den af mig fremsatte Betragtning, saa veed jeg ikke, hvad Grund Flertallet har havt til den Tilspøining, den ærede Minister henviser til; men jeg er af den Formening, at det har været for at forebygge alle kunstige Lovfortolkninger. Ordet „overordentlig“ er den høitærede Minister ganske vist berettiget til at give, hvilken Fortolkning han finder for godt, han er berettiget til at fortolke sine Ord; men jeg er ikke berettiget til at fortolke hans Ord anderledes, end de bleve yttrede; derfor har